

Ing. Pavel Mazurek, maturitní ročník 1968, představení třídy III. B

Dobré ráno,

Případlo tak nějak na mě, abych vám něco řekl o našem středoškolském studiu na SVVŠ ve Starém Městě.

Začnu školní budovou. Původně to byla prostřední budova ze tří školních budov. Nyní ta krajní nejstarší tam již dávno není. Ta, do které jsme chodili, stále existuje a již mnoho desítek let patří základní škole ve Starém Městě. Třídy byly prostorné s velkými okny a už tehdy tam asi bylo ústřední topení... Na oběd se chodilo do jídelny na ZDŠ ve vedlejší budově, takže se vyžadovalo přezouvání, ale ne vždy se to podařilo a pak byl problém. Ale to jsme nějak moc neřešili. Někdy jsme na školním dvoře o přestávkách nebo v hodině volna hráli různé míčové hry.

A nyní již k samotnému studiu a událostem, které s ním více či méně souvisely. Nastoupilo nás asi 33, maturovalo nás 31, všichni úspěšně. Naší třídní celou dobu byla paní prof. Jarmila Karpelesová, která se snažila dát nám základy matematiky a fyziky. Byla dosti přísná, ale spravedlivá. Z dalších vyučujících to byli František Petlán-deskriptiva, Ferdinand Kaňovský, ředitel SVVŠ – francouzština, Alena Chromá-biologie a chemie, Dřimalová a Ilčíková – ruština, Červenková – angličtina, Lad'a Mazurek – zeměpis a tělocvik, Oldřich Skrášek – čeština.

Po celou dobu studia jsme byli rozdělení na jazyky na angličtináře a franštináře. Někteří kantoři dojížděli z UH. Když nebyli z různých důvodů, měli jsme volno, ale museli jsme být potichu, abychom se nepřipravili o tento požitek. Někdy jsme také, za těchto pro nás příznivých podmínek, hoši, co jsme spolu mluvili, zabrousili i do hospody Na Špici na pivko a hned jsme se cítili jako opravdoví chlapi.

Ke studiu patřily také třídní výlety. Při jednom z nich, v Jeseníkách, při čekání na vlak do nedaleké stanice se pár kluků rozhodlo a vedením to bylo schváleno, že půdou pěšky. Byli tam dřív jak zbytek třídy s vedením. Tak jednoho natřeli v obličejích marmeládou a když ostatní přijeli vlakem, nastala pohroma. Marmeláda byla červená, a tak třídní při pohledu na něj byla zcela zděšená, na rozdíl od zbytku třídy. A my se mohli, jak jinak, umlátit smíchy.

Byli jsme i na jedné brigádě. Tenkrát se na povinné brigády nechodilo tak často, jako o pár let později. U nás to byla pouze jedna, a to chmelová, v Novém Sedle na Žatecku. Tak jak to u mladých bývá, pořádně jsme si ji užili, včetně nezbytného alkoholu. A navíc někteří při cestě domů navštívili v Praze jak některé památky, tak také různé nálevny, kde se čepoval produkt z toho, co jsme v Novém Sedle sklízeli. A nejznámější z toho byla hospoda u Fleků s její klasickou 13 st. dobrotou.

Ke studiu patří také sportovní činnost. Ani u nás to tenkrát nebylo jinak. Neodmyslitelným kurzem byl lyžařský kurz na Slovensku na chatě Pod Sokolím. Většina z nás měla gumové lyžáky a dřevěné lyže s bambulkou na špičce a s řemínkovým vázáním, ti šťastnější dřevěné lyže bez bambulky a s vázáním kandahár. Týdenní kurz – to znamenalo každé ráno ušlapat svážek, potom půl hodiny šlapat nahoru u během max. 10 sekund sešup dolů. Prostě makačka. Ale tenkrát to bylo moc prima.

Po dvě sezony jsme se také účastnili hokejové soutěže středních škol pod vedení Ladi Mazurka. Mužstvo bylo sestaveno pouze z kluků naší třídy, protože v áčku byly samé holky a snad pouze 3, nebo 4 kluci, a pro ty nebyl hokej to pravé ořechové. Výborné na tom bylo i to, že jsme nikdy neskončili jako poslední, na druhé straně je však třeba říci, že jsme turnaj nikdy nevyhráli.

A po třech letech studia se z čista jasna vynořila potřeba maturovat. Poslední rok jsme už patřili pod SVVŠ UNESCO v Uherském Hradišti, ale až do posledních vyučujících hodin jsme chodili do Starého Města. Samotný maturitní akt, vč. písemné části, proběhl však už v Hradišti. Pro nás to byly

nové prostory, takže to asi ke klidu mnohým nepřidalo. I např. to, že někteří si potřebovali před samotným maturitním aktem odlehčit a najít třeba WC bylo pro mnohé velmi napínavé a vzrušující.

S přípravou na maturitu bylo také nezbytné vytvořit tablo. V té době bylo velmi moderní u kluků mít košili, motýlka a vestu. Tak jsme se tedy na tablo vyfotili. Ale chyba lávky. Ředitel Fárník, jakmile to zjistil, striktně takové tablo zakázal – nebylo to reprezentativní pro školu UNESCO a museli jsme se nechat vyfotit znovu ve vázance a saku, abychom vypadali jako správní budoucí budovatelé socialismu.

Od maturity se naše třída pravidelně schází. Doposud jsme se scházeli pravidelně po pěti letech, ale letos při posledním setkání padl návrh setkávat se již po dvou letech. Asi to tak bude, protože v našem věku už jeden neví. Na tato setkání zveme naši třídní prof. Karpelesovou a pana prof. Petlána a oni vždy naše pozvání přijmou a setkání se zúčastňují a je to vždy velice příjemné. Je třeba ale také říci, že někteří spolužáci, není jich ale moc, se ještě nikdy nedostavili.

A smutné je, že dva naši spolužáci se s námi už nikdy nesetkají. Jiří Duda zemřel v 33 letech a Petr Brauer zemřel v 47 letech na operačním stole v uherskohradištské nemocnici.

Nakonec těchto vzpomínek chci poděkovat mým spolužačkám Lidce Slavíkové a Věře Zerzáňové za to, že mi pomohly sestavit některé události, které jsem si již nepamatoval a mohu vám je tak tlumočit, jako vzpomínku na naše středoškolská studia. Sám si toho totiž již moc nepamatuji.

A kdybyste se mě nyní ještě zeptali na nějaké další události z těchto našich studentských let, tak bych vám odpověděl slovy mého staršího kamaráda, absolventa staroměstské jedenáctiletky a výborného muzikanta (kterého mnozí z vás znáte) - TĚŽKO Z HLAVY ŘÉCT.

Děkuji vám za pozornost.